

Nokkur Kvæði, (eftir ýmsum höfundum)

Þig vantar Korseti
(eftir Dadda Rólf).

Hinn mín vera skapitör og ströfla fólmort,
Skarpsýn á galla og lísa fleimbert.
Eg mun varla stöðlva' upp á milli stutta nef við það,
Standa bara' og hlusta og brosa með þú.

Hinn mín gjarva kafa fott í heimsinu öðrum son.
Oð kreina fái' íj Símfu - nei, það er varla von,
þú íj er svoddan stakbani, svallari og vein,
þú veia mér allar og kalla greppatón.

Hinn mín vera gefin þyri gótu spark og hall,
gáð að vaka' í Kvöldin og fara oft í ball,
og þá sér stundum Kaffiball, Koriak - Ó-ja,
og Kóttur midir í Stjaldbrú með rjúma ofan á.

Hinn otti' að vera hagmælt og stöðfing stremmtilag,
er stýndamaari ma' hinn stöki vera semst en íj,
þú íj um rýma á "Kritikero" og koma heini í gat
í Kappadum um fótasind og burtasind og mat.

Hinn þarf ekki' að hafa mikilvæði, en nokkru þess,
heldur svo i göngulagi - i öja, fremur netts,
eý get hannar lagad það og látid hann þá
líma burti minna og þá má hann sjá.

— u —
Um háskilium áboedid eý ekkerat segja vil,
eitt hvar bara, "stumpad" i þis, svoa hér um leil:
Þad má vera skotvart og brútt og gult og blatt,
bara ekki ljósvant og heldur ekki gratt.

— u —
Hinn otti að vera rýðvætt ein og ríðstona i sveit,
áðvæðlega magastri og nokkru svoa þess,
þrátt fyrir það vildi' eý hann, þó hinn væri grann,
þó hinn væri um mitti bara ein og freikvart spönn.

— u —
Þó þalotkan hafi' hinn bakkletta og fótund kemubjóst
og falsadar hannar, ef engum en það ljóst,
már fyrir það ekki saki og fyrirgef það allt
og fylgi hannu eipi á endur gagnum þess og hult.

— u —
"Kóttu" hliðarmanna eý þess má hann tellet
Konna val og þessu - og það má hinn vera ellet.
Kvart hinn gengur úþóttid eða innóttid - eða hvar
eý ekkerat hildi' um stítt, þó þessu hyljo það.

þú m'á katu stóttþinguna stýla sínum kott
og stránuótt sjál frá stóttþingum varu kuldakott.
Eftir þú og mína stóttþingunni alveg sattu,
frá sýnat mér frá þessu með Parísarkott.

En eitt og þú er stýla þessu stóttþingunni,
sem stýla þú verða munuðum og jafnvel koman mín.
Ad spóla þú er í mínum og þú er "kott" vel,
frá kott og engu þessu, sem þú er í þessu.

Börn mín

Hvað þú er koman þú er mín,
þú er þú er til mín gullin þú,
frá þessu er líka ad þú er með
og lyfta þessu í þessu.
Þú er glæði er þú er glæði er mín,
ad glæði er þú er þú er mín,
og þú er þú er þú er mín,
og þú er þú er þú er mín.

Harri Olafsson.

Munda - Köida

4da

Kirkjungefud Eutr. Qmundssonar i Eyra-
 til Stollu-hvirliju.

I.

1. Seg mið songgyfji,
 söguna mikla,
 þá er hrifa mun
 hugi manna
 og dundrun höfuð
 hjá altri fjöð
 meðan sandur sleið
 í svarfröndu.

— a —

2. Kveð nu Kaupstadinu
 og nu Kirkju flans,
 og nu vegalengd,
 sem var far milli.
 Kveð þó einn nu
 nu afrekumanninn,
 sem fór til Kirkju
 fraga gæði.

— a —

3. Voru fri Kaupstadinu

til Kirkjufestas
 mílra fods
 með fram stöndu.
 Á var mildreis
 og yfir hans
 farid var í brú
 eða fjörvadi.

4. Karl og Kerling
 í Kofi bjuggu
 himnveg frá Kirkjufest
 hálfri mílu.
 Getur þess, að lögi
 gatun milli
 Kots og Kaupstadar
 við Kirkjugarðinn

II.

5. Þad var nú vor
 einn vedurdag góðan,
 gróin var grund,
 gladan var hjardin,
 þurrar voru götur
 en þungur sandur, -

Kom þá Karlinn
í kaupmanns-bíð.

— " —

6. Þypp bar erindi, —
það var ósk um horn, —
við þann bídarmann,
er bestur þótti.
Þá gaf svar:
að sökum stuldo
Kynni Karlinn ei
neitt horn á þá.

— " —

7. Við það verður Karl
vandradalegur,
bídur bídarmanns
sem best hann getur
sei að leggja líð
svo læn að vísja
þá fyrst um sinn,
á föða hungri.

— " —

8. Helt þá Klundi, —
svo hets madurinn —
" Þátt átti við,

er það bota má:
Vera má að við
veita þessum
hvor þessum líd
svo að haldi komi."

9. "Svo er, sem þú veist,
að sunnudagur
er að morgni úr
og messað verður;
Kauptadarbíar
nunnur kirkjunnar skýja,
þú verður nunnafagurt
og vegur gáður"

10. "Hver, sem hefst á,
nunnur þessum ríða,
og hún er, sem gefa,
þú hefstu lida.
Verður stremtan god,
er stunda lafar
garpur fjöld
á göfum stöðunnar."

ii.

Þann að fylla flöð
 mig fýa mundi,
 af góðan reidstíðis
 góti ég fægid.
 Þá veidur mér hann,
 þá lét ég þig fá
 tilfæga borgun
 ír reikningi mínum.

12.

Kvad þá Karlinn
 af Kattiðs nið:
 "Hef þinn tel ég mig, —
 heit á ég góðan,
 sem er öllum sum
 ólofann,
 stundum: Steid hann þér
 stál á morgun"

13.

Fram ég tel eith:
 þér er fóttur þungur,
 en seigum öllum
 hef á að stípa;
 til þín þá þinn fott
 fæ ég seigi;

Fáðu sendi svein
að selja hann.

14. "Hafðu niðla föt!"
Kvað klundi gladdur.
"Hálfan annan Kornfjörðung
hafa skaltu;
haf þad heins með þér
og hvít þig síðan.
Þjálfur mun ég sjá mun
að selja hestinn."

15. Karlinn Karlings
Kornid fardi;
og hestláns-heitordið
henni sagði.
Hinn kvað linsötta
lánsbeidninga,
en í hattu
hestinn lagðan.

16. Þó kvað þú einn eigi
þil þessa hlufar. —
Svafu þau í nó

til sunnudags-morguns.
 Ails' er Karl uppi
 og aftur heimas
 lagdi í langa ferð
 og var lengi borte.

III.

17. Rangardagskvöldið
 lagdið mður
 huggladur mundi
 í hveli sína.
 Vant hann fyrirfrá
 fagnadar þess,
 er hann meinti sig
 í morgni njóta.

18. Vakendi drögundi hann
 í vöðrum Jói
 í flokki reidmanns
 fremstur vori;
 hóf til hálfs í loft
 við huggjón stika,
 titradist af til blóðs
 hver fang í hönnu.

19.

Asetti hann sér
 uppi á stunda
 fljótt á morgni
 tíð á fái sér drang
 áður en umflingur
 allir vafi
 Farnir birt
 í fábá-leitri.

20.

Ölli andvöðun
 Ösing hugan,
 sofandi' um síðir
 fái er söt kom upp.
 Fyrir er vakandi
 en fagnar svanni
 kom í heilbrigðið
 með kaffibolla.

21.

"Tú er fagur vedur" —
 svo fljóttid kvad. —
 En þú vaknar seint
 venja fremur.
 Henni er í flugi og ferð
 og fábun blyppa

inn grósurar grundir
 með gló i vöðum"

22. Þitt varð klunda
 svo in tollanum
 tína gaf sér ei
 til að drekka;
 Kladdist fljótt og fór
 að fara drengi,
 félli þó ei neinum,
 farnir voru allir.

23. Já hann mís,
 að seim var orðinn,
 aðradist þó ei,
 áttu var hugur.
 Hon mís höttum rells
 háð í hugi
 og við sjálfan sig
 svo hann keda:

24. Fellt er afbragðs-jó
 af að missa.
 Ömmur úrskadi

ég, upi þek heldur:
 Sjálfur mun ég fara
 að selja heotun
 þú þad allvel
 til vinnandi. "

25. Hundur stórk of stad
 í stundu sauvi,
 gengur sem leidir lá
 leður í fotsi
 yfir áar-brú
 árestur hjá Kirliju,
 lokur til Kots kom
 Kofsveittur stinn.

26. Þrjú þann í dyr,
 dró kom til brúdar
 Heilsa of þau, en þann
 að hristanda spundi.
 "Hann er í þeirri!"
 hristu þá, -
 mun þann í komu
 fyr' myndan dag!

27. "Hitt er esindi," —
 svo Hunddi talav,
 "hesto d vitja,
 sam hann lédur mæ.
 Hann mun hafa þess
 þá heitott sagt.
 Þona ég d hesturinn
 sé hær til hédur!"

28. Sagdi hann mér við
 af samningi yfirlar," —
 þonnu þóðro,
 en þó þyriar mig,
 d þis sjálfur mæni
 d selja hestinn,
 þá er læstun længra,
 en hann lédur var."

29. Og mi er hesturinn
 : hognu úti,
 sít er ég til þó
 d selja hann þungad.
 Finna þú hann ei
 þó faris sjálfur.

Hugsa þú ei
 um heotius frammar!"

30. "Huggu þú þreyttum þér
 þótt sé meiri
 hvíld um hvíld að fá
 hjá meiri umi.

Hæðan þú kirkjunnar
 og þess svo þáðan
 hegra er að ganga
 en heotius leiða."

31. "Engis vundun brogd"! ^g
 þann sóttur svaras.

Hafa stáð í heotius,
 hvíld sem yfirlis!

Þinnu þóttist í
 að borgu hann vel,
 velti þú að fá hann
 með vilja góðum."

32. "Hefi þú ei sex ár
 í heotsbaki þerrið,
 þóttu mig þú

35. "Engan helgi ój, —
 svo ársar leiddi. —

"Sændi þessu,
 nema sjálfan mig.
 Eri af þri leyður með
 þögnum góða,
 komu státt sj með þér
 y hlárinum þínum."

36. Fegins vord Mundi
 of fagra þvónu
 lagdi í lofa hans.
 Þitt þýgn vord þíni;
 alþíni kóddi þessu
 of allt se þessu
 þessu í þögnum
 se þessu stóðvar.

IV.

37. Þessi áir of gít,
 gít of þessu,
 þessu of þessu
 of fagra völlu
 þessu þessu þessu

á litlum fura
 bóndinn og mundi,
 um bláblinn sár.

38. Mundi máli þá:
 fragus er klárinn,
 hár er tryggurinn
 hár er í fallid;
 lífur þó er í,
 sem hann línum sé;
 góður reidstjoti
 gefur hann verid."

39. Bóndi bláblinn fór
 og um breiðid spurdi,
 Mundi varnar vid
 sem verid af draumid:
 "Vandast málid nið!" —
 Hann mælti og stundi,
 "Eigtlinn" er gleymt,
 "band hefji" er ephert!"

40. "Hefji er" — Mundi —
 "heyr þú seji:"

Viradalans.

Jósi aðdrögivendur.

Ráttu það mi virtaiz,
 þauk þei gjödu,
 annars er ferðis
 á augum þess.

41. "Gi er orvout," —
 svo annar mundi, —
 "að ráð egi þafi,
 sem rétti er krognum.
 Stærri mun egi þessur
 af stípu minni,
 Jöfu þú samur
 egi í fálsum kuyta.

42. Engin þafi mundi
 orðin þessi,
 stjötlego' hann flætti
 stípu minni,
 rélf egi rétti
 hannur egi þessur
 framur egi þessur
 egi Jöfu samur.

43.

Þrúði hann fól ei
 að taka meira
 en til einsteyminga
 aðeins megi.

Þem bráðast aftur
 í brók sig girti
 sté svo blakki í bak,
 en bændi malti:

— " —

44.

Að koma í Kofid
 en þá kóður hédan;
 best er til kaupstadar
 beint að fara;
 góluhausi er þar,
 en góðvar leiddur
 fyrri ofan uppstok
 á arinnar.

— " —

45.

Þenda kóður þrúði
 of beiti sínu
 hestinn heyrir,
 en hann fól finna,
 á óvannu stýri
 með einsteymingi,

geis sí þú dalt
 og gengur hvergi.

— " —

46. Mundu þer af eali
 og blakks vilt þeyma
 frá besta höpnum;
 en hann stóð kyrr.
 Veiklegur Samurinn
 virðist hann,
 svo á hægri mundi
 hann á stíta.

— " —

47. Þreyta vill sí Mundu
 Samurinn veika
 en hallar á bónda,
 en var stórnur stárnur:
 "Fylg mér en um heid
 og fátinn þeyndu,
 sjálfur ég á hann
 sit og keppi."

— " —

48. Bóndi snéri við
 og við bók hans vard.
 Gefðu mér góðan spól

göfi þannig.
 Tala vill þá komandi
 við þannum afför,
 en drösum geris sér
 dalt, o þu fyrri.

49. Klýtur þú búið
 honum á fylgia,
 nú þú hefur kaupstaðnum
 þann norri.
 Þógi þá þungur
 lyndis þrá
 y þeim þá þar
 hlýddi þessu.

V.

50. Hundi þann þess
 að henni sinn
 fátinn með
 ferdalinn
 þú er henni síðustu
 sinni höfu
 Hirkjuferð
 kaupstaðar þú er.

51. Þeggur hann í höstin
 hnakk og beizli,
 Þútt sér og býr sig
 í betri fötin,
 Fagurgljáða stó
 í fötur setur
 og hærku hvíta
 í hendur drögu.

52. Svipur langa
 með silfri brúna
 Fetur hann í hönd
 og heypur á baki.
 Taldi hann sér víst
 í fína stömmun
 þeim að ná,
 sem mostri voru í undan".

53. Jörinn höf og höf
 heldur af stadi,
 Fet fyrir fet
 gengur fadma nokkra.
 Þeiddist þá munda
 og um beudat flærar

rotuna-högg
 helur honum.

54.

Þyktu ið hann ið þá
 y fróamum fyrra
 helur affur upp,
 og ei undan lét.
 Fann hann á riddarinnu
 ei ríða þessu,
 gelts fró áfram ei
 heldur affrábak.

55.

Skapfátt varð fundu,
 hann stóh sig allan,
 laundi fólamu fóls
 og fastar heyrði.
 En heotunin lét sér
 hvergi breyða,
 ymíðt fór í þring
 eða affrábak.

56.

„Heimta er á reidabý“
 heyrar þessu,
 „ég stál léta laga,

en láto ei undan!
 Af baki hanns fer
 y blakkinu & eyru;
 en hann freydulæst
 Feyrnast lotur.

57. Vel gækk um stund.
 En var þó eigi
 tilgangur þrunda,
 að þeyra þeygi.
 Hann horfði í þey,
 með klappi y gólum
 blakks að blakka
 y í baki svo faru.

58. Hanni klárinu lítst
 við klappis þrunda;
 lét hann hann vissi varst,
 var þó ei sáður.
 Settið svo muni
 í söðulinn aftur,
 hálum veri þó,
 en hræddi' ei sofnu.

59. Þú var gófa
 gott í skapi,
 heldur þann af stað, —
 þad var í heinleiki;
 fór þó ei hradar
 en feta mundi
 klyfja heotun
 í Mungrosteig.

60. Stilti mundi soj,
 fóð stórum leiddi;
 varðt ni vaxurinn
 vorum betur.
 Þá vand fyrir fóttum
 fararbleyta,
 þar sem áar-ós
 yfir stak fara.

61. Hei vill heðferrinn
 hvergi ganga,
 brúni varari,
 en beima var heð.
 Hugnast eigi mundi
 þ hvefa frá,

en leusur hlárim
af Skóttum árum.

62. Heiturinn stóð kyrr,
en högginn drundu;
fó um síðir
í þ' áinu þer
og ei fó með,
þvír hitti þvarf
hálfult af þara.

63. Þægður bláður víð
og brýst um fast;
hvefð vand hlunda, -
hann heitir í sotti;
Saminn lausan lét,
en lengur þraut
alveg yfirum. -
það var í áttina þeir.

64. Þengid hafði mundi
það fangaríad,
fó Saminn steypti,
að í þaglid þreif.

hófóð svo og óstadi
 við höfðinn studdur,
 upp í ánni
 edrum megin.

65.

Aífram edir Jör
 þá upp í kemur;
 streitioð fundi máts
 og í mon vill ná;
 spóllkorn freyflu þau
 þessa lotu;
 leiddioð fálki lofs
 og lét sig stöðva.

66.

Hundur hljóps á höfð,
 þó brakið var;
 harla vofur var
 en índ hann eigi
 loddi þari þó
 svo hann þóttið hræms,
 vaxandi frá ei,
 en áfram keppi.

67.

Fálkur fýstis og

ad. Flýtas séu mí,
 Kaldur í ánni
 og ad Komark heinn.
 Þá lítum sprettu
 í dindit brokhi
 hleypur um heid,
 og höggi svo aftur.

68. Haldur vildi Klundi
 ad herda sprettum
 steyldi jar,
 en stjótt svo högga;
 vill mí hvetja hann
 með höggi drjúga,
 en saknar sveipunnar
 og sáran graundit.

69. Þar aftur sveip
 og ad ánni fram;
 latu var Kláinn
 leid í þeirri.
 Vís þótti Klundi
 ad veri sveipan
 jar, sem höfði hann

af heiti losnad.

70. Leita vill hann,
 en lóður sjávar
 heitad hafð,
 því hvarf hann frá.
 Aftur ni á leiðis
 áfram heldur,
 ef matki verða
 hann mæssa verði.

71. Hvergi heðars
 heitunarinn fór,
 þá sínni hafði klundi
 sveigja kappad.
 Áfram þraunnar jó
 jófa-valur,
 sáttit leidiu loka,
 en leid of þinnur.

72. Leida með hund
 og líkam freytkan,
 fótu blaut
 og fótu haldan,

Hópusi Jó
 Hókusis Mundi
 Komid fers
 2 Kírljngandi
VI.

73. Hóstin fegur Mundi
 hafði festur,
 etlar hann áðar
 sin i kírljngi. -
 Í því keyrit bringi:
 Hógg voru fari, -
 og affur, og um; -
 fad var úti messa.

74. Innula fandi fát um
 en fljótt úr réði:
 Reyri fát og fer
 sem fljóttast í bati,
 leggur af stáð,
 sem liggur vegur,
 Kírljngi frá
 til kaupstáðar affur.

75. Vi er hókusinn

Karla þogur.
 Klendi þengir fast,
 með fötum bráðum.
 En með namminnum
 sig neyja létur
 fet fyrir fet
 fátum á stíga.

76. Hunda vanfráð var,
 að verða bráðum
 í lyða leid,
 en léttau ríði;
 svast mundi jör,
 en eftir hönum
 geystist fátta-fjötul,
 og fylgja heim síðan.

77. Það var vord og á sönnu:
 Eftir hönum
 Kottur Horn
 Þengistandi.
 Klaknum brá úr,
 þoo lít vord hunda;
 einu og stóring þar

undan flóttinum.

78.

Þótti Hundu mjög
málid vandræði,
en í samningi þó
fól i fátí.
Rósid var þá spretti,
lungur stíktíð,
hinnir komur hefja náð.

79.

Madur mális þá
við Hundu' i gamni:
„Þú hefir kynnið þú
i kotid farið,
fundid hefir þú, —
Kant er ei heima, —
hinn þér hefir fátí
lit hefir þú lúnd.“

80.

„Þú þú þú!“ — roð Hundu:
Litt vand komur
geðfætt geð þetta,
né gaman i þú.
„Skilt þú i kirtinum“

Kunt var egi!
 Var ég þar, sem þú
 og er þáðan þominn"

81. "Hvar varstu' s' Kirkegjarni?"

Þinn þá eggerdi. —

"Sá ég söfnunum,
 en sá ei þig."

"Sá ég þig ei heldur."

Svarar Hundi, —

"Langs undir belti
 munu þú loqid þessa."

82.

"Undir belti

undir langum

mundis þú sofur,"

sem niðla þinn,

"Ef þú s' Kirkegjarni

þú held þess;

en þú held þess

þú held þess."

83.

Þú held þess þú held þess
 og held þess.

þinn við hlar
 og heotinn heyrir;
 hlæypir í því sama
 með hlátri mittum
 flokkuminn allan
 fram hjá Mundu.

84. Mundu vildi fylgja þeim,
 en fátum hans
 brottuði fyrst,
 en bráðum heyrði
 og leti lögn
 látandi síðan
 fet fyrri fet
 í ferli sínum

85. Heiri fóru ein
 fram hjá Mundu
 hófu hvarlopi
 hver eftir annan.
 En við dyngju
 drasill Mundu
 lét sér aldrá
 offan brýða.

86. Fláð var sávar,
 Föru menn brá;
 svo var hlendi heppinn,
 að hún ei hafði,
 því við bráar spord
 varst að hvarnir
 reitmannaflokkur,
 svo kratt hann yfir. —

— " —
 87. Gættu svo ferðir frau,
 þó ein flýti var,
 og stöðva
 stömunum allri.

Það var nú háttauð,
 að heim komu hlendi,
 eftir öllum laugum
 og í illu stöpi.

— " —
VII.

88. Steita sturfti faki
 með stikunum heims;
 stíldiöts hlenda
 það stýldi vera.
 Þá vildi hann deuy

Lit fendar þeirra,
 en mi var hver af þeim
 lit hvítra gengim.

89. Sá þú Hundu,
 að sjáir þann
 hlaut að fara
 með hestum af þess.
 Og þó iðt þótti,
 þann í þá dýgðis.
 Á Karli' og Kerlingu
 sér þann að vata.

90. Beizli' og hrokkinn
 af blakknum þessum
 Hundu mi
 í meota flýti,
 af sútri tóðfaldur
 þann þann gjóði,
 en breiddi þess
 það þann yfir.

91. Þér sér eigi þú
 þinn ferdabúnað

Hladum ad stíffa
 og skelduraf sta.
 Græpur hann sé keyti,
 sem stórnar áttu,
 hejöp svo á Gali
 und luga frungum.

92. Huggost min kinnu
 — hvegi ad vopji,
 og stó fœrima-högg
 fálki min nána.
 Hroðlaus hann jó vid
 Gadi hart og lítt,
 brá upp Gæðlunum,
 og beygdi hálsinn.

93. Þinn var ei kinnu
 vid bragdi stórn:
 Geyptist á hefðid
 og stóð upp seint;
 meiddur var hann nokkur
 en meira heidur;
 vid heitum eiganda
 háladið stórn.

94. Þitt hefdi hann steyp
 leit á gætt.
 Þer Gólfundum jó
 í vab hann stóttur.
 stótti hann ei í
 jó ad hrossamáða
 betri bróður hans
 blattadar gætti.

95. Harinn fer af stad
 í meota hegðum,
 fálloft ei um jó hundi
 fóttum berdi.
 En hryggur hans
 hálft mi hundi
 klyfi klofid sitt
 of krossum allan.

96. Eftir litla stund
 ei lengur fólði,
 þringinn hryggd gheift
 af heoti stóttur,
 of svo alla leid
 essid heymdi

heim ad Hofi Karla
med Köldu skapi.

97.

Gangur ad þlugganum
og grimmum Kartar
aðrum um,
er eiginu svarar. -
Félti ei veitad íer, -
það var sár, og állur, -
því hvort þjórn
var heims þá mótt.

VIII.

98.

Hundi heldur heim, -
við bestum skildi,
Kartar Koppo umgang
um 2 kom ad áni,
Huggot nú ad lífa, -
því lágt var í stj, -
Svein sinnar
sælfráttum.

99.

Óð hann orregge,
þó óhrætt var,

Nit i fara-brútt,
 far sem nú daginn
 hróts of hrofti,
 of höndum báðum
 rófar hrómsvini
 með roðaleis miltum.

— " —

100. Rófar hann of rófar
 rófum þara,
 allur atáður
 ofant of neðant.
 Ad hann gjörpelti
 gáðum hlöðum
 ei fyrir áhruga
 athugasdi.

— " —

101. Leitadi hann lengi,
 þó lit lítils vori;
 fimmur hann ei fyr
 en fiad í beljar;
 vill hann þó ei líða:
 vöðum of höfnum,
 hefir sig til lands
 hinnum megin.

102.

Athangadi mí

þvernið orðinn var:

Svíni sauðsöggi,

Svípan fagur,

Farnir eru stórnir

af fötum hans,

haukarnir úppir

og hann al-votur

— " —

103.

Harni hans

og háltri grænju

erquinn mí

með orðum lýsa,

er hann stjálfaudi

stóðadi' í huga

þjón sitt, hugmann

og hvalning allan.

— " —

104.

Síðan heim

í sótthaleistrun

ganga hlaut

í grjóti og sandi.

Frosnuðu sóttharnir,

er fótt þá við

iljostinn hann
og eyndioð stórum.
— " —

105. Þeyssinn og Keyrisinn
hann leita fjöti;
hvort þeygja an þeyfis
haft: þeyid.
Levis haft: Hári
með þeyssinn farið,
en Grima Keyrid
glettnis faldi.

106. Gryttur var sandur,
gola var kold,
iljasar var mundi
og allur blautur,
svo, þó að iðunn
aftur birti,
hengur hann
ei leita faldi.

107. Hinn til þriss
in krak for þeirri
loks hann drögð.

Leirinn illa.
 Sitth hann yllt
 í svefnherbergi,
 Klæðum þrastadi,
 Hann sér í hvílu.

108. Vill hann ein sofa,
 en valin fó;
 honum eigi gælt
 frá hugstotsþjónnum, augnum
 yfirleit dagsins,
 en repp var minnum
 með birtu von,
 sem bráðr svo illa.

109. Hann höfði glatað
 góðna hlufnum,
 öðrum spilt,
 svo ei yrdi sem fyr;
 sjálfur meðdru nýj
 og meðdru líka,
 höddru og óvirkur,
 og ei hefud gat náð.

110. Eitt gó yfirfóð:
 að af innkúlu
 orðum viku var,
 svo vid ei faldi.
 Lórin ógudu,
 óndi varð,
 lítið var svefu,
 svo að löng varð nökkis.

— a —

111. Reis hann ei í vikun
 úr ræðju sinni,
 leikningar Keyfi,
 en ei laun séi hann.
 Þota féll hann loks,
 en blautu fötin
 fjönnotumda hafði
 til svotta felið.

— 1 —

112. Það var morgun einu,
 en hinn Hunda fæði
 Kaffi hans,
 að hinn kom að máli:
 „Hortid er Keyri með
 y Kalla og líkast,”

ad þri háfr þelid þad
 og tínd þri síðan!

113.

Mundi með þessum,
 og máli blidur:

"Þýð ég þri bót,
 en þri best mun þykja:
 Það er sjálfur ég,
 þri sjálf þad vektu,
 ad hvort áður við
 nut hófum þessu."

114.

"Muni ég þri áður,
 þri unga þessu, —

"þess ég þri máður
 með monnum þessu.

Þú hefi" ég séð,
 ad sáði þri eru,

slýsinn og ofómur,
þess otisur en lokis!

115.

Ofan í allt

þess undan þessu,

þessu ni þessu

hinn besta vinnis,
af öllum öhöfsum
ilvör ferdar
Gótti Mundla
þetta hið versta.

116. Þú kanna þá ályktun
af öllum samum:
Vidleitni vor
og vor til heilla
verður að ógöfu
þess ókalegris,
sem hugdum besta
til hamingjunnar.

Þrygjalfr Jónsson
frá
Kinnu-Þápi.

Ásgeir Einarsson í Þingeyrum kom eitthvímum í
veitingahúsi og talað þar einhver þunnungríttans þorinn í
staupum. Gellur þá einhver við og segir:

"Ásgeir, sem að aldræi dræktur!"

Swad þá Ásgeir:

"Ásgeir, sem að aldræi dræktur,
enginn trúi' og verðhúsklekkur
bindi hann við bremsisvís;
þó að margir þar um klaupi
þegar ríga von í staupi
og myrði svo ír manni svín!"

— " —
Marz, 1922.

Marz var góður maddri fjóð,
menn þar óð um synja.
Algisglóðin uppi vóð
er þó hviðnig þyrroja.

— " —
Eudmunder í Gofuþrisma
gaman hófa af frim erbjnum,
lausavísnum lidnum
of leka stríttum snidnum

(Hóðir þidur. bók saki gjálfrar)

Stúlkan og tíðlarnir.

Stúlkan hófði? í höpsinum sínum
 í huganum; - og það var gaman!
 " Þvert með þessum, - þvert með þessum, -
 þvert með alla saman!
 Kennur einu þá annar fer,
 en enginn líkar mér! "

— 4 —

" Versu hlyt og foga og fín,
 já, fríð og áfaragjó,
 þú annars mundu ekki min
 svo afar margir tíðla.
 Kennur einu þá annar fer, -
 en enginn líkar mér! "

— 4 —

Blessud stúlkan varð vörð
 hún varð að seta alla,
 þá enginn bád um þessum hönd,
 sem hafði? ei nott um galls!
 Og loksins gegnum þessum og þessum
 sei þessum þessum þessum!

— 4 —

En sönfrúni í brúnni þá brá,
 en brúnni sjáfuar vitan,
 og fór að litast illu í
 þá erlaganna blá.
 Því vilji hennar var það ei
 að verða þjáfarney!

— u —

Nú dvaldi andinn fólnu, fán,
 sem fangi' í annu hreyri.
 Og stílkann fellði tíðnu fán
 af fönu Karlmannsleyri!
 Þóttu Karlmannsandrinn aldrei sýrind
 lét elsta - Heltuhund!
 P. O. Fells.

(andmann?)

— u —

Andhjúfingar eins og smér,
 - í okkar smánda landi -
 éta fólkid, - ég það sver,
 þá þuvel bráðifandi.

(Níradur)

Upphaf og endir.

Gæð endan verð, sem byrjar best
 og byggir en í flostum vonum.
 Eru en með prest og siskinn best,
 og samnað mest í konum.

— " —

Athyggjinn.

Athyggjinnur út í vind
 oss en best að hafa.
 Af þeim leidir sorg og synd,
 sult og langafasta
 (1401 = 9. 9.

— " —

Gó að stundum vildi sár
 og welli klappi í blóði,
 verður sér hveit er var
 eign í sparijóði

— " —

Þrógan og átti gang
 yfir þrumu og klungru.
 Einatt lí mér fjall í fang
 frá því og var megru.

— " —

Varastu stakku, vinur, frá áttu
 veraldarinnar breytnu,
 Það endar másthe í þann hátt,
 að í þyí Steininn fellur
 (G. P. Gantba)

Marquis Clásinn Belgus sýr allt,
 bljúgur lauti á Fróni,
 í sem gletlin ungur stakki
 ástara lítuþjófi.
 (Gudm. Fridj)

Sizt mitt hastastu sinniofar
 svoa í fljótu hatti,
 Þó að andau, auvingjar
 í mig hnístun hatti.

Þáta.

Óg er í minna stakki og stótt
 stráutlega bínni stundum,
 engi steyms geri gott,
 geng í líd með hnum.

Erni þú kafa örlogin

í mig smokkad belju-Kafa.
 Skyldi' ég aldrei stefnið minn
 af stíðvestnum þessid kafa.

(Ólaf Björnsd. Hödinn)

Ahyggjur.

Ahyggjunnunni útbyrðis
 áttu ad kasta, mædur.

Halftu síðan heimleidis,
 hugablika og glædur.

(Kjoi=9.9.)

Aldrei heftis kvenfólkið ad kyssa,
 Kossaffensid gerin mig kissa.

Ég held þessu blessaðis bjálfa
 bráðum fari' ad kyssa sig sjálfa (K. N.)

þessu þjá mér örbygd sin,
 ef ég nokkud fala;

biðja þó um barnin minn
 ad berja stítt og mala.

Son í bjóti, Ólafsson.

Fella fylki ofa minnes
 að ég fylgja ráðum sínum
 og vonda skalla vana í míni.
 Gótt hann kóðu fylki stíks,
 fylki senn að honum líka.
 "Harður ísk í áðrum sé".

Þessilífjónarson, Fljótsdalur.

2 Þingvísur 1922.

Þessilífjónarson, og þad er lán,
 þessi er spakur lönnur.
 Hann sé þings- og fljótsdalssonar
 þessi vígurlönnur.

Þessi er best að fast við "Fast" (Fast),
 þessi er ráðgjafi sínum brátt,
 vithingam þessi átt, af átt, —
 ekkert "Fast" — en mætt átt.

Ef mér finnst að þessi — þessi
 þessi er vinnast þessi,
 þessi er drunga best í brátt
 þessi af sannaþessum.

Til Gudna Björnssonar, Landlæknis.

Þú ert læknir, læknar bertur.
Leidir þingid snillmostur,
Fróisthas tungu fjösporahestur,
Fróða og kvóða fjöðar-gestur.
— " —

Er þú ert Kaffis-anskyring.

Kaffi soppinn midall er,
eykna fyrir og skapis boti,
Rangbert jafnan líkar mér
Rudvig Davids Kaffiboti.
— " —

Högra er að passa hundad flór á höfdu stáinn
er þú ert burt á palli inni.
— " —

Þú ert gerður vel og var,
vartadi eigi forðum.
Þú ert heinnir fjöðungar
fylgdu snjórs að norðum.
— " —

Lelt er að sitja við ullartó
 uppi þalli þveenu, —
 Gettu er að láta í breiddar eja
 bláinn ára þveenu.

Einu er þóinn Engsey frá
 út í fjörinn Kalds,
 Þordamjónum Gafi á
 Þveidsljónum Karli hjó.

Sjóvísir, eftir Pátra-Njörgu:

Einuhis sýftu ni —, eja það frim —
 aldans reidi, falks;
 Þrinnid réftu við björns stinn,
 Þáran slyftu um malisinn (= málverðis).

Pátra-Njörgu fletti límboga ríð.

Þalpu á Gettu, þor minn kall, —
 Þundu sthi í björki um fjörinn!
 Þó þarðans þalsindu þveidfall,
 þannu er í morgun fjörinn.

Vor.

Foldin steyðast fer á mi,
 Fanna fjóðis Högn,
 Vordags-blíða blánni
 báðast ídíl-fögn.

Lýsing á heiti.

Höfnættur, huggættur,
 hvarreistur, skridgeystur,
 stjórastur, gjáglöstur,
 gangfjöldur, biskfjöldur,
 skarpvitur, skollitur,
 skotrygur, gólfstigur,
 handgeitur, hann veitur -
 hnyggjastur góðastur.

Nær Hannes Stutts.

Hannes er við höfðra-bang
 heitum mikillátur.

Því hefir árinu niðurgangur
 mi er hann líka Káfur

Hannastaða. Binn.

Min Herraofada - Einan.

Hæd þú hata þú herraofaði
 og herraofaði þú þú þú þú þú.
 Þú er mál að herraofaði
 Herraofada birtarþinginu.

Hannoo Gletti.

Þú K. v.

1. Þú herraofaði þú þú þú þú.
 Þú herraofaði þú þú þú þú.
 Þú er mál að herraofaði
 sem herraofaði þú þú þú
 (Ein af herraofaði)

2. Þú herraofaði þú þú þú þú,
 alveg er þú þú þú þú þú
 að herraofaði þú þú þú þú þú.
 Þú herraofaði þú þú þú þú,
 þú er mál að herraofaði
 og herraofaði þú þú þú þú þú
 (Ein af herraofaði)

3. Ofendur þú kvenfótt, sem Kyssin,
 Kossafleusid sjálfur af missin?
 Þú hefir stundum teiðad við bjálfann,
 en bráðum ferdu að Kyssa þig sjálfan. (Str. 2. öls. 109)

4. N. N. hefir Kyssit aðinnargan,
 Kossan flóttu - munnsfríðan - stútinu,
 en hóttar mi við þuga sínu argan
 í hamsfóttum við galtóinnan Kúttinn. (L.)

Til einnar af 18.

Of er begra, von en vissu,
 vildi ég þig fezzinn Kyssu.
 En entu hófad, yngisneggja?
 Ef að svo er - bezt að þegja (Str. 2. öls. 114.)

Til arþofj:

Þessu begra haff-ljóni,
 minnst vonu þrjú,
 þá er flestum þess í frú,
 þegar Kossan lét þu.

Vinbann.

Landinn veitir leifar síns,
 Láu og andur þrofinn.

Þólfur fylgir bruggi sínu,
 byggin dauð og rotin

H. N. & bruggi. motti lsg. "bann"

— a —

Funi við Ellidará.

Hér er sala, hér er ró,

hér er heild og friður.

hér er kóla, höll af sjó

hér er vatnsmíður.

Páll Þorsteinsson

— a —

Sigríður Hjálmarlötta (Þórhjálmar) kvæði.

Í bæði af Kúða og Kúða tíer

Kloda kléðin stölpur,

Flöda líður móti mér

með. stáða elfur.

— a —

2 vísur eftir Baldvín Jónsson Stáld.

1. Fjarda glöda feldin svinn,
frí við fjöðarhatur,
krant í óðan hundstjaffinn,
helt til góðra matar.

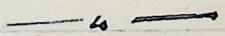
2. Á mér létti sorg og snú
sá fyr þetta kvíða.
Rósin spreitta' og sprunga úts
in sprungum þetta víða.

Þórey Þjárusdóttir kvíði:

(míðin frá Ólafur og í Höfelli's Grímur)

Sætur óðarómur þinn
erid fjöðin glödur,
batin kljóðan munna minn,
met þú ljóðin kvíður.

Þann kvíði: Gestur þórnur in Þjóðum, er var á samna sér
kvíðottan kvíði í Laufórn, orktaf og Cínari Ás-
mundssyni í Níði:

1. Þegar hún ásta þóra situr
 í Gónglabálka-Kór í Gelli
 og gamli sá Finna flytur
 fagra kádu með góðum smelli,
 undstaddur vildi' ey vera þú
 og vita hvernig mér líst í.

— " —

2. Það verður nammost ljótt á lífa
 létim í Ásta daginn þann,
 að sjá hana kanda, svartá og hvíta,
 silkinjúrta við brúgmann,
 og andlit prestsins einkar frítt!

— " —

3. Ad vinu motti meðhjálpara
 svo mér en setja úr til þess,
 um líd og hann þarf ljósin stara,
 að launast upp í nasin prests.
 Etti lífandi ögn á þér þer,
 ef hann er snar og flýta sá.

— " —

Uru sáa Arngrim í Hel.

Þegar, þakka, sá við snýr,

seth upp stur, vöðir / víð,
 hóstun, mástun, brenna, s / sýr,
 hiltastar, geispar, r. elma víð.

(s. Hallgrímur Pétursson, ungur, frá ístóttum).

Krossberanni.

Orðan lifir þetta þing,
 Þjóðar söminn lokkur;
 Þessu gætu þeir komid í þing
 Krossberanni okkur.

Jón Luginvoldson í Skipholti mætti Þóruni í
 Súfu í Helliskeldi, og kvæð:

Til þess reiddur fóstur, Þjórn
 og fela' ann? upp þelann!
 Hafa nokkur heyrast þórn
 haft þig til að fela' ann?

Gleymt er þegar gleypst er:

Hatt er við þig kafi dröymis.

Hvæð er þú að glíða?

Hinn helsti hóssinn gleymt.

Hvæð er þú - Rósa?

— a —

H. St.

Ef ég dey má undanskilja
á mér "Hóssavann".

Yngisneyjar okkar vilja
ekki missa hann.

— a —

H. St.

Þráðinn fer að byrja ferdavinnu,
Þrágaströfnum hatti ég þú að sinna
í síðstu stíðunni eyrnast veira föllid -
og svo er þessum hóssaflenni lokað

H. St.

Undir messu (í Ameríku)

Ordin droppinn er dýr

eftir mati úrja:

Hóstar "della" dádanna, dala 40!

— a —

Þú em hofjinn á ötu þross,
- ellin ma' þeim aðja.
Fyrirum þáði þveinnann þoss
Hinn minn - O-ja!

Rósa.

Altaf þveinninn minn' og minn,
minn og þveinninn, þveinninn.
Óstýr er að þveinninn, þveinninn,
þveinninn' er 'veinninn völdinn.

Rudvík Þveinninn (í Ámsterdám)

Þveinninn fjöldinn" Félk áttvöðisrétt frá 25 aldri.

Ráð em þveinninn og þveinninn þveinninn,
þveinninn fjöldinn fjöldinn,
nín er áttvöðis réttvilt,
nín þveinninn fjöldinn völdinn.

G. H. Þveinninn Þveinninn

Þveinninn Þveinninn (í Ámsterdám)

Þveinninn: Þveinninn þveinninn
þveinninn veinninn-þveinninn;

Þeir eru fleiri en 3-og 2-
þeir eru 40.

(Hæggvígur í Ameríku).

Þveðid undir megin

Jónas 000 í augnum 000
og hann endotshliti;

Það er mi "Hall", sem segir 000
sem er byggt í viti.

Sanni

"Pínballs" vísa.

Hallað þeirra höfuðföt,
hanga þau í sílfurþjónum,
í skelknum ein glampótt gót,
ganga þau í dæmtum stórum.

Hóltu það me stjópa sína.

i. & Hú er stjónpa misagra,
nigj er illileg að eja,

hinn er bráðum fallin frá
fjörðum, með raudan stjór.

2. Semu munu stjörpan lifid lafa
og leysast heimi frá.

Vélhjálmar munu varla grata,
veizla for hann þá.

Wilhelm Kofler.

Merim stó

Merim er hit þegar glögg,
greidd, séra Jóhann - (Solmannsdaur?)

það heft veid þu elahogg,
þegar merim stó'ann.

(Höbl. 163.)

(Stefán G. Stefánsson)

"Verdi ljós": (útgefid: Amerikan)

Verdi myndu. Kolsti kvad,
er Kirilju - gelli i fjósid;

i andabásnum, effri það,
upprann "Verdi ljósid"

(Sambl. i bl. 163.)

(Sami)

nu Stephan 9. eftir K. N.

Allt er hirt, og allt er birt,
 ekkert hlé í leirvöndu;
 Koedur myrkt, og skundum stíft
 Stephan 9. í Kinglunne. (sjó bls. 162.)

— u —

Ylricu kemur (slimma en áttáð var)

Fratt fyrir messu-niofólin,
 manar-skessu álma,
 Vertu blessuð velkomin
 Vel þér sess í „Hólma“ (í Reykjavíkum fjöru)
 (sama áttáð bls. 162.) Halga-Jónu um skótafjörri

Sporid.

Veldu spor svo vallega, að
 verjiöt Falli sjálfur,
 Vertu heill í hverjum stöð
 en hvergi þann Kálfa.

— u —

Þattu tunga fylgja fót

í framfrómar vögi,
spáðu hverju bóli bók,
sem lejarus, ljöss of dogi.

Styddu þann, sem stúning þarf,
stefnu þonnu stýrðu,
lát í fé þitt lísmar þarf,
ljótan vasa ríðu.

Blíða þann, sem beistjann stóð
í baráttunni ar viddi;
höggðu hart í höndu þess
heitt, sem fálmar fríði.

Sýndu þann, að sötfinn bý
sjálfum þeim í huga;
hvar sem að þess kuldinn snýr,
kötli þann lát huga.

Þolinuði er lípíð, lyggð,
er drífi mannsins þrautun,
suofin hverja sálarþyggð
sálarheims í þrautun.

Þirtu gullin ginstein þar,
 sem gráid augu höfði;
 forðu nautin feynda
 framí lífsins tördi.

— " —
 Hvepsaðu aldrei annungja,
 sem eiga hvergi heima,
 niáste kafa þeir heilagra
 himinljós d geyma. s

— " —
 Formannur um vordusál
 sveipa líri náða,
 sé, en gaf þér gleði og fús
 gendi ykkur báða.

— " —
 Þegar leikur lífið glatt,
 lána gleði þína;
 margan fer það svangan sattu,
 sólarfró d tína.

— " —
 Þerdu ofid bljúga lund,
 leygdu sjálfs þíns ekka,
 líður síðan langfrá d stund,
 þó lífs sé vörug brækka.

Vandad sporid vel og traust,
 vegur bregrt ótryggur,
 Þú, ef gengur þaukatalant,
 þar, sem gatun liggur.

Lokadur andans þröngvigni,
 Þú er vandad sporid,
 gakk ei fram í gáleysi
 gegnum asturvörð.

Fetadur stílt með fjöri og song
 fram um trausti hátar,
 lídar vendum leid þús löng
 lögd á metastátar.

Fordast skaltu fjar og þrygjal,
 felstú má ei lýnast,
 þar sem lýðir, lítlu súl
 langar til í sýnast.

Freisting illu fordast þá,
 fjaropil glöfnanna,
 sakleysis ei minnst má
 við matborð heimstinganna.

Þar sem leitast lygarmynd,
 leggdu hönd í plögium,
 beidu samsteigs lítlu lind
 líforis dropa' í sjóium.

Ef að bregst þú síu vína^svarn,
 ver ei dapur, tryggur,
 þú að allir eumum barn,
 einhverfallium leggur.

Réttu hlýja hjáparhönd
 heftu dómur þungu,
 svatdropa' í dæmdu^sfund
 dreypu' í þurva þungu.

Þá munu sal þú sálarljóð
 synja hirta lagi;
 sést þar guð þú gæll í sjóð
 glanna' í fömum veji.

(Fudo í Amseríkum)

Sleggjindómur

Þó Kvenfóll beri lítlu hund
 og líni sorg og framt
 og Karlmánnur styttri stund
 og stýðji í lífsins brant
 og margar eigi menntagull,
 sem meta ber til and
 og konan sé og Kottlíls full
 þinn Kjaftan manni til dants.

H. G.

Þjónn Kristjáns son og Jónas frá Höfllu.

Þjónn og Jónas berast ni,
 eða sig meði þingsetun.
 Jónas hefi þrottafrú
 í „Tímansu“. En samvinnun
 katar Þjónn, sem heitan grautinn.
 - Her vaddast ni Góði nautinn.

— — — (Halgi Jónas frá Höfllu)

Sigurður deiddal vitdi Stofna með þóttunarfél og
 í Stofnunni. - Hann hefi samid „Höfllu“.

þeir eru' ad þau ni' a' ni -
 ragdyræðlið radur -

Þess matti graut is þvi
 og gefa is ni'jan "Hradur"

(Semi. = H. J.)

Til Haugrins biskups frá Einari Jóhannsson

Orðið guds þvi illa þassar,
 eðhi þarf ad gá ad þvi.
 Vís. þvi ad þvi an þassar
 þvini spillo þvinnu í.

Þess Endbrand Magnússon í Hallgeris og Kappf. og.

Í Austurvægi þvinnu þvinnu
 þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu.
 Vífur í sandargora þvinnu
 og singlar "Þvinnu". Þvinnu

Þvinnu Þvinnu, er kalladur var "Fól" smíðað.
 Kappf. þvinnu þvinnu Ólaf Þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu, og
 þvinnu þvinnu þvinnu þvinnu.

1. Þetta heffort með sínum svift
 sandi Karlins, hennar Gottfríðu „Lof“;
 metfé veraldar með þá hento
 meðan leinsum er fjöri só,
 þar allt ranglati eigandans
 í þri rímsaðs og bróttu hennar.

2. Ágindar - þennar í bopsum bláða,
 belg við ofundar löjð í mið,
 þeir þröskunir ljóð. hven við aðr,
 hveðinnu - þóki þar andeynis,
 gudteyris - þungar gaffla við,
 gindur neltroadar þó í mið.

3. Ef smámynd fylkir holum hveji,
 svo hveji hennar mypla inn,
 þá er ég viss og þeir' í hveji,
 þad er wög þlyf í vordajinn;
 göðvæla - þrinn þarf ég þó,
 ef þar skal epli hallað.

Þad er yndi, eykna byndisfridinn:
 gáfun þinna gjafarinn,
 og glada þinnin innu manni.

Sannlíkurn af líggi

1. Sannlíkurn Líggi sagði við:
 "Sárt er, hvernig þú myndir fríð,
 bakur svo mörgum ból af ljón,
 bráðgíng, einn og hungur ljón. —
 Grenjandi hér þú fær meir Frón.

2. Heðrið þú líði allur er,
 öllum þú nokkur langd þú sér;
 alveg gengur það yfir mig,
 á þér þá munu í veruð sig.
 Heimurata þess þyrti þú."

3. "Látu' ekki svo, lagði minn!"
 Líggis sagði, me þros á þinn.
 "Eg er stansandi, einn og þú,
 — Öngg og sterk á minni þú.
 Hver vill sitt eigið bota þú."

4. "Ef að ég væri ekki þú,
 Yðu lítil þú frendur stíll;
 Lagd þína máttu þáttka mér,
 undan heimur ein líði er."

Sannfæra verða þarf e'g þér."

Laust og bundid láta fleot
 línar undan lífid;
 God meir stundum fylki best
 þegar grunda' e'g lífid.

Utra stans fjötk e'gri fát
 ógra' ei soartar notur,
 voni bjartar e'g þi átt
 rist við hjartar notur.

Vísa' meir soði hef e'g lít
 hvítt gadi' of meirum,
 lífid soði' of láid mitt
 lífi' á þi soði grómmu.

Heimur spjalla me' meir mig
 og minur halba söna,
 e'g lat falla' meir e'gla sig
 soðdun, þalla lína."

(Vísunum allar? notkun?)

Þóra gausla í Stóra-Stípi, 1600 (1922).

Reigðarsmað af fjálfnum öld,
 fyltur í sálarljóða,
 hrænt öld, sem þórnul þes,
 gáusta hræpi þóra.

Ei er steinnur gatan gríft,
 glæðin hræna lífis
 þar sem Reynis' brot með blátt
 bréðin greinar yfir ('Vinnun. í Stóra-Stípi)

Helga Lúsa,

Spurid hræna af faldid þess
 þessum minnum lífa.
 Þú ert einn yndid mitt
 ef ég reyni' að lífa.

(Sjá þess líf minna á vefsíðu)

Helgómurinn meita þykki þess
 í meðan hann er lífid yfir þess,
 en vinnu flóttur þessur Keala þess
 ef þessum hann nokkuð þess yfir þess.
 (Steingr. Þessum)

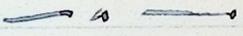
Arnfríður, Kerling í Þingeyjarssýtu

— að stráls noblurum að gæra um sig Staunusvísu.

Staðurinn heitir:

Þú vinnst aldrei eignaðt vin,
á föðum er þessi

Vid hverju státri þú þitt þú,
gáðvöðvaðu Kerlingin.

Ordin ríft og yrtija hlýft

óðs í flýðis-svindin

É þú þú st. um upp í brú

! h. vindin.

Þessi diktur er fundin í (Svaru var innvikið heit!)

Sólsetur.

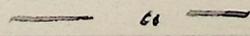
Stungyan farla fljótt í gít,

fold þú varta saki,

sé þú þú hallar sanger til

Sól, að fállo. Góti

S. Ó. Einásson

Morgunn.

1. Hjú á vana staddi ávíð,
 Kunnar, fornar stóðir,
 Hjú á morgni hjú í hús
 Húsinborna máðir

2. Röðull Þýndis eða í
 efsta tindum fjalls,
 geistansyndir glóstar þú
 gylla tinda alla.

Sams (S. E. G. i Ameríka)

Hrasnarinn. (Yngva Stóla)

1. Sjúdi vottinn vissundar,
 veigði stótti hrasninnar,
 sveikalt glottu í vörum var
 vissi'ni gott af fransbúndar.

2. Of er nýpur áfardur
 yngva flírur viss,
 Sam á aðra Þýssa Þinnu,

er blótt og bíta hús.
— " —

3. Í vatni fell ég fyrir jót,
Förn í stekku manna bót,
Veltt um á sveiti vonaljótt,
Veltit líti mér í bót.

— " —

4. Þinnu grás er byppulán,
Láttan í bánum stúja;
Felli þar um bleikar brár,
— blessað árid nýja.

Júliana Staldkusa

— " —

Kleingarrátt.

1. Sátt mér stundum síð þú undanfagra,
Angur blíð. þess í þínum
Ajarðu þú yðis veiginn þínum.

— " —

2. Áttu áttast þú áttis þínum;
Eg áttu klóttu söttesu þú,
Sannu Jóttu eftu þá.

Júliana Staldkusa.

Um sjálfa mig.

Hér er saga Frosts og Forns,
 Fálka daga hlíju.
 Hefir mynd þinnu Forns
 höfu' in Þragar-gíju.

Julianus Skáld.

Swan til Röðvera.

Veistu granni, að ég hef' átt um á hendi
 en námganna mannað myrða,
 mæja, lausa' og lítilvinda.

Janus.

Um hringlauda

Þú mig minna sítt í
 erda fló á stinni,
 erda hund, sem er á ná
 eigin röfu sinni.

Á er búið nefur og í,
 nefurinn vid hinni,

er þá best að bresta til
 og beygja sér í hinni

Harður Ólafsson

— " —

Hátta þetta kom í búið,
 Hjúanna beygdi hodið,
 þessu nafni og heit^{um} sínu
 hafði' ann í eigi froðið.

Gami

— " —

Til orða fjöls.

Vígólfrjórnir skóp þér skunnir
 Skáldarvinnu í ljóðið
 en þú átt sönnu fyrst og fremst
 fyrir fönnshjóðið.

?

— " —

Hinnu Þessuþingi (Riddarsu)

1. Þessu þessu er af ég neri ni daga
 lokid hef ég við þann Þessuþingi.
 Þessu er vill, ni háðing stíli þessu,

en heimsstærni aðdrægi sá ég „Wenus bósa“

Vís þú hefir enginn vitad nokkurn landska
 Vitlausari stæfja sögu-fjanda,
 Þas í þar í langa sýnda-rotta,
 sem hefir var af fífla' y tinda-kotta.

K. St.

Georg frá hja stóranum

Indranum þess, sem þarf,
 þú hefir drottinn leddid,
 sí og á við sama stæfja,
 sem en fötum froddid.

B. S. P.

Heldur vil ég heims vera,
 þú hefir ekki stóla á þess,
 en í þess á flestjast þess,
 hefir vot á þess á þess
 og klárin úr y þess þess
 ganna láta á þess þess.

St. Póli Þorvarsson!

"Kassidilinn"

Eg gef honum fót mör flakks
of fergjád stýrind óþarastad
attjain stýllis of ýsum blakks
ellafu hvers of sólja spád
of þetta mörks of sullugakks;
- hann Sunarid: í þu þad.

Hallgr. Peturson.

"Er nokkur hinna megin?"

Á undan mér höfðan hræðiföt,
í hálsmatid kjóttinn var flöginn,
í bálkin öllu er engin spjót,
er - er nokkur hinna megin?

K. V.

Tveit málkottis.

Þellu best er of lokið,
iðk of skalku gera,
er frestadu' illu, of þjótid,
iðk of viltu gera

(Gjarnal)

Gingivisur 1923.

Hlitið gingivis ábyrgd er
 einn og stendur strífað,
 þurfi menn að sálga sér
 svo þeir geti lifað.

— " —
 Jónas bráðt og hreypti hann.
 Hverjir fást líl varna?
 Allvel slást í orðadans:
 líl er að fást við Þjarna.

— " — 9.
 Fálkann manna fór í skad,
 Fávirðnum stefndi í hláð
 hitti fyrir sér hundaváð,
 hringaði stótt og fór í lóð

— " —
 Þetta er illur idnaður*
 stótt menn að seija.
 Klæmum einn og Gírkur
 ullarlopum heggja.

* Ullaridnaður er fyrirsögn viðmanna

Rád ið Kvefi.

Ef á þig saki sálar kvef,
 sú er löðning berta:
 Taktu cluplept tövaksnef;
 tövaks loknar flesta.

1401 = 9. 9.

— a —

Ísteifur Veruharðsson nafudist Reifur, er hann
 var kominn til Ameríku. Þar yfirlit hann í áfundi sínu 5. júlí
 1888, þá Liáns, vinnu þessur (f. 5. júlí 1857).

Þinnars hjólid flughratt fer,
 fast þad stöðvad eigi:
 þujátin of eiss eger
 áru, á þessum lagi.

— " —

Þabblát minnið þess minnið
 þriáth þó eý þvi gleyndi
 i blidu' og stöidu Herrans hönd
 þagi minna geyndi.

— " —

Hjó þinnlátur margt eitt sínu

miðstunum stýgð. í þína
 Þyrngifðu, fæðir mín,
 Feil og brestir mín

— — —
 Ef þú lifir etlar mér
 ein í veröldinni,
 Guð mín, kraftu gefðu mér
 að gegna skyldu minni.

— — —
 Og þótt ráfi' um ákunn lónd,
 að stöð gef mér þína.
 Fús í þína fæðing
 Fel ég lífostund mín

Árið 1921 Wednes L. V. R. í 64. árs afmáli sínu:

Kvælda tekur, dagur dín,
 dragot til. Loka ein mín,
 gjalda þótt skal qud minn þér,
 Requies paxt frá lídun er.

— — —
 Þegar vöðust sorgar þú,
 svefja minni nálagði,

og sýnduoz etla' ad senda meiu,
 solis droffius nádar stéin.

— " —
 Virding klaut í bati' og birgel,
 vos og far í reyndi' í vípl.

Þannig lídu, for við far,
 Fjógur - yfir sextin - ár.

— " —
 Etlipi kílun er né var,
 ofk for stolti' ei mandynjar.
 Þrotkinn læpdi líkun með frant,
 líka' í glædi stunda nauzt.

— " —
 Gudi sé lof fyrir góðin fús:
 Góða kunn' og bórinn min,
 góða vini, gófgan and;
 góða heilsu' og daglept brant

— " —
 Alvinturinn er í gni,
 ofryggur í von og frú,
 horfi fram í húska bænd
 hvondur sem sin kunnur lund.

— " —
 Þrotkinn, ef ad stokuozt for,

Sjáningu eðli létu' af mér,
 atþólk mitt svo dlist ró
 Eignir byrði' er hverjum nóg.

Þú sé lof fyrir lífna líf,
 leiddi hann mig fyrir of síð,
 hvar sem matin hvert eitt sinn,
 komum get ég endurinn.

L. V. R.

Lausavisor.

Framgjöld minni fullnægt er,
 Froðafra' ég gleymi,
 Geti' ég eitthvað gjótt af mér
 gott í þessum heimi.

In the woods, Oh, man,
 Put to rest thy rod.
 Do the best you can.
 Leave the rest to God.

L. V. R.

Jón Jónatansson: Förelæti kvæð:

Enginn fljóðinn hjóar og udr
 felst í undra dögum:
 Gelta mæðinn allar þær
 einn og hundru þlugur.

— — —
 Engar þorur rjást við samur,
 setkan mæðinn þjáti,
 ofmikið þar gefa gamur
 gantastaps og rjati.

— — —
 Þegar Jónatansson var 8 ára og fji á Förelæti, var hann
 á lara á synði í fjórnum, en mæðin hans Gannadithurinn þæð,
 kvæð hann vinn þessu:

Hó' ég eðli lífa og láto
 lélth og hinna stépsinnar,
 hlampa, synðu, flóttu' og fáto
 fjórnum til þressingar?

— — —
 Þetta mátt dómurinn júlí og ágúst 1907, fannst niður
 í minjar hlíðar í Þýngfundi. Kvæð þá Jón, útkominn í Förelæti:

Gold til meins en froot of rooi
fast of meins sol for othin.
Had en ein of blomin brooi
blessed, gegunnen faris sin.
